

בש"פ 5397/21 - טל באשר מזרחי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5397/21

לפני: כבוד השופט ד' ברק-ארז

העורר: טל באשר מזרחי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 28.7.2021 במ"ת 16347-05-21 שניתנה על-
ידי כבוד השופט א' רומנוב

תאריך הישיבה: ב' באלול התשפ"א (10.8.2021)

בשם העורר: עו"ד ארז בר-צבי, עו"ד עידן בוטבול

בשם המשיבה: עו"ד נעימה חינואוי-כראם

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 28.7.2021 (מ"ת 16347-05-21, השופט א' רומנוב). בית המשפט המחוזי דחה את בקשתו של העורר לעיון חוזר בהחלטה מיום 1.6.2021 המורה על מעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו (השופט א' אברבנאל).

2. ביום 9.5.2021 הוגש לבית המשפט המחוזי כתב אישום נגד העורר ובת זוגו הכולל שני אישומים.

3. על-פי המתואר באישום הראשון העורר פנה למתלונן, שהוא בכיר במוסד ציבורי, באמצעות יישומן היכריות
עמוד 1

והציע לו לקיים מפגש מיני תמורת תשלום, תוך שהוא מתחזה לבחור צעיר. לאחר שצילם את המתלונן שוהה בדירת מגורים עם ע', צעיר שהעורר גייס לצורך כך, איים העורר על המתלונן שיפיץ את הצילומים וההתכתבויות שבידיו. בדרך זו דרש העורר מהמתלונן כספים בעשר הזדמנויות שונות, בסכומים שנעים בין 15,000 שקלים ועד ל-450,000 דולרים. כמו כן העורר איים על המתלונן שיפגע בו ובבני משפחתו אם לא יעביר אליו את הכספים (כך למשל איים עליו ש"יחתוך אותו לגזרים" ו"גמור" את ילדיו). על-פי הנתען בכתב האישום החל מיום 29.7.2019 ועד ליום 21.4.2021 העביר המתלונן לעורר ולבת זוגו סכום כולל של 2,450,000 שקלים.

4. על-פי המתואר באישום השני העורר סחט גם את ש', אדם נוסף שאיתו הייתה לו היכרות מוקדמת והיה חייב כספים לצד שלישי. העורר איים על ש' שאם לא ישלם את חובו הוא יפגע בו ובמשפחתו, וכתוצאה מכך ש' שילם לעורר כ-6,000 שקלים. כמו כן העורר דרש מ-ש' תמורות שונות, ובהן שימוש בדירתו, בין היתר, לצורך מה שהוא הגדיר כ"עוקץ". בנוסף העורר דרש מ-ש' לסייע לו בצילום המפגש המתואר באישום הראשון. עוד נטען כי גם ע', שנזכר לעיל, נדרש לשותף פעולה עם העורר בניגוד לרצונו תוך שהאחרון איים עליו שאם לא ישתף עמו פעולה הוא ישרוף את ביתו ויכה את בני משפחתו.

5. בגין כל אלה יוחסו לעורר העבירות הבאות: סחיטה באיומים לפי סעיף 428 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (ארבע עבירות, שתיים מהן בצירוף סעיף 29 לחוק זה), התחזות כאדם אחר לפי סעיף 441 לחוק העונשין, קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 לחוק העונשין, וכן השמדת ראיה לפי סעיף 242 לחוק העונשין.

6. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים. בבקשה נטען, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו, ובהן גרסתו של המתלונן, ממצאים שנאספו ממכשירי הטלפון הניידים של העורר ובת זוגו, הודאה חלקית של העורר במיוחס לו, דברים שמסרה בת זוגו בחקירה, וכן שטרות מסומנים בסך 100,000 שקלים שאין חולק כי העורר קיבל מידיה של המתלונן. כמו כן צוין כי העורר הוא בעל עבר פלילי מכביד הכולל שלוש הרשעות קודמות בעבירות של אימים ותקיפה, בגין תלויים ועומדים נגדו עונשי מאסר על תנאי בני הפעלה. העורר לא חלק על כך שבתקופה שבין יום 29.7.2019 ועד לחודש פברואר 2020 סחט באיומים מהמתלונן סכום של כ-200,000 שקלים, אך לגבי יתרת הסכום טען כי אין להוציא מכלל אפשרות שאחרים ביצעו את מעשי הסחיטה. בנוסף הוא טען לאכיפה בררנית, לנוכח העובדה שכנגד האדם שהגה לטענתו את רעיון הסחיטה, והוא אף בעל עבר פלילי בעבירות מרמה, לא הוגש כתב אישום.

7. ביום 1.6.2021 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, אף מבלי שהתבקש תסקיר (להלן: החלטת המעצר). בית המשפט המחוזי קבע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים לו במסגרת האישום הראשון. באשר לאישום השני, בית המשפט המחוזי קיבל את טענת העורר לפיה משקל הראיות שהוצגו ביחס לאישום זה נמוך. בית המשפט המחוזי דחה את טענות העורר לפיהן הוא מופלה לרעה ביחס למעורב נוסף שנגדו לא הוגש כתב אישום, וקבע כי בניגוד אליו חלקו של העורר בפרשה הוא מרכזי. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי מסוכנותו של העורר רבה, כפי שנלמד מהעבירות המיוחסות לו כמו גם מעברו הפלילי. בהקשר זה צוין כי במהלך שנת 2019 העורר הורשע שלוש פעמים בעבירות אימים ותקיפה (שאותן ביצע בין השנים 2017-2019) ובהמשך לכך הוטלו עליו בתיק אחד עונש מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, ובתיקים האחרים עונשי מאסר על תנאי. לנוכח כל האמור, בית המשפט המחוזי קבע כי לא ניתן להשיג את תכליות המעצר בדרך של חלופה למעצר מאחורי סורג ובריח, וממילא אין מקום להורות על עריכת תסקיר מעצר בעניינו.

8. העורר הגיש ערר על החלטה זו, אך ביום 6.6.2021, לאחר ששמע את הערותיו של בית משפט זה, חזר בו מהערר תוך שמירת זכותו להגיש בקשה לעיון חוזר "ככל שיתקיימו התנאים לכך" (בש"פ 3834/21, השופט ע' גרוסקופף).
9. ביום 20.7.2021 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בהחלטה המורה על מעצרו עד לתום ההליכים בעניינו. בשלב זה העורר לא ביקש את שחרורו ממעצר, אלא רק להורות על הגשת תסקיר של שירות המבחן בעניינו, אשר יתייחס לאפשרות העברתו לחלופת מעצר. העורר ציין בבקשתו כי מוצדק להזמין תסקיר מעצר כבר עתה בשל כך שהגשת תסקירים מטעם שירות המבחן אורכת לעיתים פרק זמן ארוך, לנוכח עומס העבודה המוטל עליו. המדינה התנגדה לבקשה וטענה כי לא התקיימה עילה המצדיקה שינוי של החלטת המעצר בשלב זה.
10. בית המשפט המחוזי דחה את בקשתו של העורר לעיון חוזר בצינו כי מאז שניתנה ההחלטה המורה על מעצרו עד לתום ההליכים בעניינו עברו פחות מחודשיים, וכי לא חל בתקופת זמן זו שינוי נסיבות המצדיק בחינה מחודשת של החלטת המעצר. בית המשפט המחוזי הוסיף כי במידה מסוימת ההיפך הוא הנכון, שכן משפטו של העורר מתנהל בקצב מהיר.
11. בערר שבפני טוען העורר כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שדחה את בקשתו להזמין תסקיר של שירות המבחן בעניינו. לטענת העורר, משך הזמן שחלף מאז ניתנה החלטת המעצר – כחודשיים ימים – בצירוף עם פרק הזמן שצפוי לחלוף עד להגשת התסקיר, בהתחשב בעומס העבודה המוטל על שירות המבחן ובחגי תשרי העומדים בפתח, עולה כדי "זמן ניכר", כמשמעותו בסעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). משכך, לשיטתו, מוצדק לדון כבר עתה בבקשתו לעיון חוזר בהחלטת המעצר. העורר מוסיף וטוען כי המדינה גוררת את רגליה בניהול התיק ובהעברת חומרי החקירה לעיונו. כמו כן מדגיש העורר כי בקשתו לעיון חוזר נדחתה על-ידי בית המשפט המחוזי בפסקה אחת, מבלי שטענותיו נבחנו לגופן וללא הנמקה של ממש.
12. הדיון בערר התקיים בפני ביום 10.8.2021. בא-כוחו של העורר טוען כי אמנם טרם חלף פרק זמן המצדיק בחינה מחודשת של הבקשה לעיון חוזר, אך בהתחשב בפרק הזמן הנדרש להכנת תסקיר, היה מקום שבית המשפט המחוזי יורה על הזמנתו. בדרך זו, כך הנטען, התסקיר יהיה מוכן במועד המתאים לבחינת הבקשה לעיון חוזר.
13. מנגד, עמדת המדינה היא שדין הערר להידחות. לשיטת המדינה, לא חלף פרק זמן שיש בו כדי להצדיק עיון חוזר ואף לא התרחש שינוי נסיבות. מכל מקום, לשיטת המדינה, אף לגוף הדברים אין הצדקה לשנות מהחלטת המעצר, לנוכח מסוכנותו של העורר.

דיון והכרעה

14. דין הערר להידחות, בשל כך שבעת הזו לא קמה עילה לעיון חוזר בהחלטת המעצר.
15. סעיף 52 לחוק המעצרים מונה שלושה תנאים חלופיים שבהתקיימם ניתן יהיה לדון בבקשה לעיון חוזר בהחלטת

המעצר. זו לשונו של הסעיף:

"עצור, משוחרר בערובה או תובע רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר, בענין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, לרבות בהחלטה לפי סעיף זה, אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה".

בענייננו, טוען העורר להתקיימותה של החלופה האחרונה – לפיה "עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה" המורה על מעצרו. באופן יותר קונקרטי, טענת העורר היא כי אף אם לא ניתן לראות בפרק הזמן שחלף "זמן ניכר", הרי שעתיד לחלוף "זמן ניכר" עד שעניינו יבחן בשנית על-ידי בית המשפט המחוזי ולכן מוצדק לפתוח בהליך העיון המחודש כבר עתה באמצעות הזמנת תסקיר של שירות המבחן מבעוד מועד.

16. אין לקבלטענה זו. לא ניתן לראות בפרק הזמן של חודשיים שחלף מאז נדון עניינו של העורר "זמן ניכר", המצדיק עיון מחדש בהחלטה. בהיעדר הצדקה לכך, לא ניתן אף להורות על הגשת תסקיר "על חשבון" העתיד לבוא.

17. יתר על כן, אף לגוף העניין לא שוכנעתי כי יש הצדקה בשלב זה לשנות מהחלטת המעצר. כפי שציין בית המשפט המחוזי, כתב האישום, הראיות לכאורה שהוצגו ועברו הפילי המכביד של העורר מקימים עילת מעצר בשל מסוכנותו הגבוהה, באופן המצדיק את מעצרו מאחורי סורג ובריח. על רקע זאת, אף לא מצאתי טעם בטענה שהחלטתו של בית המשפט המחוזי לא הייתה מנומקת במידה מספקת.

18. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, י' באלול התשפ"א (18.8.2021).

ש ו פ ט ת